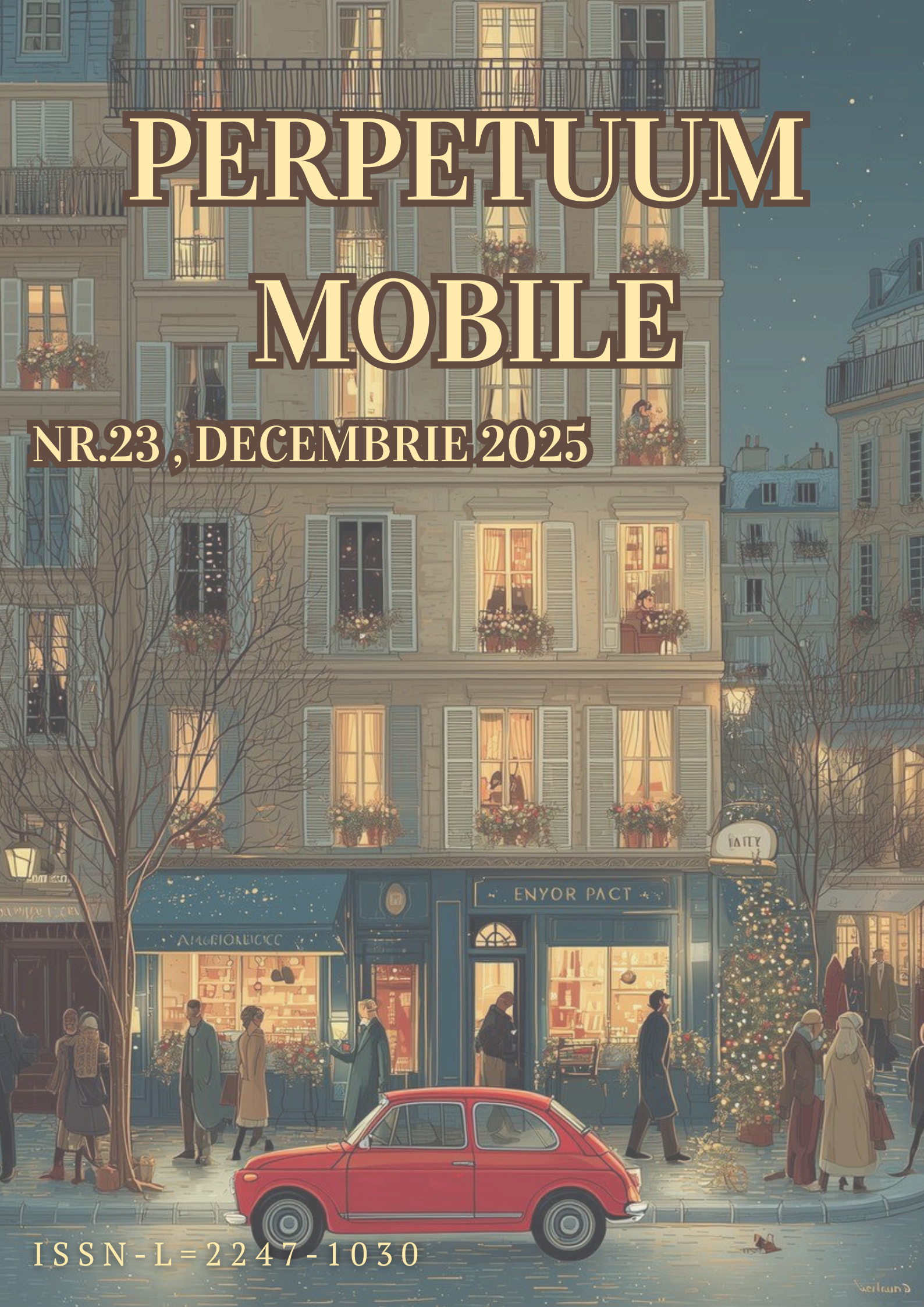

PERPETUUM MOBILE

NR.23, DECEMBRIE 2025

ISSN-L=2247-1030

CUPRINS

- G. Ionescu – Gion (1857–1904)
- Trecători prin timp
- Viitorul de ieri
- Mai aproape
- Călătoria
- Pourquoi apprendre le français ?
- Societatea contemporană prin ochii unui adolescent
- Importanța muzicii în educația școlară
- Homo sapiens 2.0: Suntem pregătiți pentru evoluția artificială?
- Nietzsche: între apolinic și dionisiac
- Minciuni
- Eroi fără pelerină

G. IONESCU - GION

(1857-1904)

PROFESOR, ISTORIC, PUBLICIST

„Era remarcabil, cu glas de orator, elegant îmbrăcat, cu redingotă foarte pe talie, purtând o cravată ceremonioasă și plastron alb” - astfel și-l amintea academicianul, de mai apoi, George Oprescu, pe dascălul său din cursul superior al Liceului „Matei Basarab” din București.

Gheorghe Ionescu Gion s-a născut la 14 octombrie, 1857 la Pitești. Părinții săi, Ion Ionescu și Anica Pârvanovici, care aveau o situație materială modestă, au acordat fiului libertate și încredere nemărginită. A copilărit și a urmat studii primare în urbea natală, iar cele secundare, la București, la Liceele „Gheorghe Lazăr” și „Sfântul Sava”, evidențiindu-se în studiul istoriei și al limbilor moderne. La Universitatea din București, a fost studentul lui Bogdan Petriceicu Hasdeu și

al lui Alexandru Odobescu, a căror influență i-a marcat întreaga existență.

Ionescu-Gion a obținut o bursă din partea Ministerului Instrucțiunii Publice, desăvârșindu-și studiile la Paris și Bruxelles. A revenit în țară în anul 1884, cu titlul de doctor în litere și filosofie. Este și începutul carierei didactice, ca profesor de istorie la Școala Normală de Instructori din capitală, iar, după desființarea acesteia, ca profesor de limba franceză la Liceul „Matei Basarab”.

În anul 1897, Ionescu-Gion s-a căsătorit cu Ana Ciupagea, poetă, traducătoare, actriță la Teatrul Național din București. Împreună, au locuit în Mahalaua Lucaci, unde în 1889, pe un teren situat pe strada Lucaci nr. 33 (astăzi Strada Logofătul Udriște), a fost ridicată o reședință, după planurile arhitectului Ion N. Socolescu, prieten al profesorului Ionescu Gion.

Casa cu turn este o bijuterie arhitecturală în stil neoromânesc (neobrâncovenesc), cu elemente inspirate din arhitectura mănăstirească tradițională a zonei. Ferestrele fațadei principale sunt terminate cu arce trilobate.

Fațadele au detalii florale: pe fronton este plasat un medalion cu însemnele de cărturar (o carte deschisă și o pană), iar vitraliile ferestrelor au medalioane cu portrete de domnitori.

Turnul, ce includea scara, dădea aspect de monumentalitate. În somptuoasa casă, se întâlneau personalități din lumea academică și literar-artistică precum: Bogdan Petriceicu Hasdeu, Grigore Tocilescu, Alexandru Odobescu, episcopul Ghenadie, Aristizza Romanescu, Nicolae Grigorescu. Biblioteca personală a ilustrului dascăl avea un fond de carte valoros în limbile română, franceză și italiană.

Ion Livescu, actor, regizor, publicist, dramaturg, în „Amintiri și scrieri despre teatru”, îl prezintă pe Ionescu-Gion drept „dascălul cu un mare capital de cunoștințe, cu un spirit critic obiectiv, cu rafinamente de gust inerente omului superior, cu vorbire elegantă, cu sublinieri ironice de calitate aleasă”, lecțiile fiind „adevărate regaluri”, Gion reprezentând „una dintre icoanele distinse ale profesorului din marea pleiadă dispărută”.

Elevii erau impresionați adesea de unele întorsături de frază „mai neobișnuite” și de o anumită „emfază în stil”. Vocea caldă și vibrantă, diversitatea cunoștințelor extrase din studii străine, cu predilecție franceze, îl reprezintă pe dascălul-educator.

A debutat în publicistică în anul 1876, în ziarul „Telegraful”, devenit în 1888 „Telegraful român”, la care au publicat mulți dintre scriitorii reprezentativi ai momentului. În perioada 1884-1891, a fost redactor la cotidianul de veche tradiție, „Românul”, apoi la „Revista nouă”, de la apariție, în 1887, până-n 1895, precum și colaborator la publicațiile „Epoca”, „Literatură și artă română”.

Cronicarul literar Ionescu - Gion de la „Românul” nu se ocupa numai de literatură, ci și de istorie, creație populară, de carte didactică. Prezintă cititorilor file din istoria fanarioților, probând ampla documentare, relatează călătoria lui Carol al XII-lea, regele Suediei, în spațiul românesc, în 1890, publică fragmente ale monumentalei lucrări dedicate etnografiei și folclorului românesc, „Poezii populare române”, sub semnătura lui G. Dem. Teodorescu; realizează recenzii ale cărților lui Grigore Tocilescu, Ion Bianu, Dumitru Stăncescu, G. Dem. Teodorescu, A. D. Xenopol, Aron Densușianu.

Cronicile teatrale, cele ale unui iubitor de teatru, au în atenție, deopotrivă, opera, jocul actorilor, reacția publicului, actori consacrați, dar și debutanți: C.I. Nottara, Aristizza Romanescu, Grigore Manolescu, Ștefan Velescu, Ion Brezeanu, Iancu Petrescu.

Ca istoric și memorialist, G. Ionescu-Gion se face cunoscut în „Revista Nouă”, în paginile căreia a publicat studii istorice, rezultat al investigațiilor din Biblioteca Națională din Paris, precum și din consultarea colecției de documente ale Academiei Române. Se cuvin a fi reținute titlurile ce poartă semnătura lui Ionescu-Gion:

- Ludovic al XIV-lea și Constantin Brâncoveanu. Studii asupra politicii franceze în Europa răsăriteană -1884
- Manual de poetică română - 1888
- Din istoria fanarioților - 1891
- Portrete istorice - 1894
- Istorie a Bucureștilor - 1899
- Istoria națională în istoria universală -1900

„Portrete istorice” ne invită într-o călătorie în timp, oferind o perspectivă unică asupra unor personalități ce au marcat națiunea română: vornicul Alecu Beldiman, doctorul Constantin Caracaș, Marele ban Constantin Năsturel Herescu, Ion Maiorescu, doctorul Obedenaru, Dora d’Istria, Iulia B.P. Hasdeu, C.A. Rosetti, Ion Brezoianu, George Sion.

Ionescu - Gion încearcă a schița, spre exemplu, activitatea medicală și științifică a doctorului Constantin Caracaș, cu amănuntele culese din opera sa de căpetenie, ”Descrierea Țării Românești” (Topografia), și din informațiile date de către profesorul Alexandru Odobescu, nepot dinspre mamă al doctorului.

Familia Caracaș, de neam din vechii macedoneni, s-a remarcat în spațiul românesc al sec. al XIX-lea. Dumitru Caracaș, tatăl, doctor în medicină și filosofie, a fost numit de către domnitorul Mihail Șuțu medic primar al orașului București și director al Spitalului „Sfântului Pantelimon”.

Filantrop, blajin, optimist, iubitor de semeni, studios, a rămas 20 de ani în slujba spitalelor Bucureștilor, alături de doctori cu învățătură precum Silvestru Filitis și Constantin Darvaris.

Constantin Caracaș, care revenise în țară de la Viena, doctor în medicină și filosofie, a urmat tatălui la spitalele Pantelimon, Colțea și Dudești, „la care se uita cu toată blândețea, toată filosofia și tot umorul lui pentru medicină ca să nu se descurajeze”.

Spitalul „Filantropia” este opera lui Constantin Caracaș, pe care doctorul îl va „îngriji cu neschimbată iubire și fără oboseală”. Obținuse sprijinul prietenului său, agă de poliție, vornicul Grigorie Băleanu, pentru „deschiderea de subscripție necesară clădirii noului spital, obligându-se să contribuie și el cu bani și se leagă să slujească fără leafă ca doctor cât va trăi”. Doctorul Caracaș, care s-a stins în 1828, lovit de tifos, a lăsat amintirea unui om de bine, în toată puterea cuvântului, a unui medic filantrop, învățat și neobosit”.

Constantin Năsturel Herescu s-a născut în anul 1796, la București. Tatăl lui era fiul marelui ban Radu Năsturel, unul dintre marii boieri ai secolului al XVIII-lea, care s-a remarcat prin clădirea și înzestrarea de spitale, de mănăstiri și de biserici, „bunăoară biserica Sfintei Vineri – Hereasca, zidită chiar în curtea caselor sale”.

Constantin Herescu făcea parte cu Văcăreștii, Filipeștii, Kretzuleștii, Bălenii și Bălăcenii din acea pleiadă de feciori de boieri „plini de ideile umanitare ale Franței secolului al XVIII-lea”.

În timpul lui Alexandru Vodă Ghica, Constantin Herescu a fost adjutant al domnului, apoi vornic, sub Bibescu Vodă a fost numit vistier, iar în timpul lui Știrbei Vodă, a fost desemnat mare ban și spătar al oștirii. Numele de Năsturel Herescu trăiește prin premiile Academiei Române, înființate în anul 1873.

„Fericitul donator”, marele ban Constantin Năsturel Herescu, la îndemnul lui Alexandru Odobescu, care, în scrisoarea adresată generalului, vorbindu-i în cuvinte de laudă despre eruditul Udriște Năsturel, cel plin de merite în istoria literaturii române din secolul al XVII-lea, îi propunea să numească Academia Română drept moștenitoare a averii sale.

„Premiile Năsturel Herescu” sunt acordate de Academia Română anual („unul de 5.000 de lei celei mai bune lucrări trimise despre o materie pusă la concurs de Academie, altul de 4.000 de lei celei mai bune cărți tipărite în cursul anului, iar din patru în patru ani, un premiu de 12.000 de lei - marele premiu Năsturel, celei mai bune lucrări apărute în decursul acestor patru ani”).

Elena Ghica se înscrie între portretele descrise cu minuțiozitate de către Ionescu-Gion. Celebra scriitoare, sub numele de Dora d'Istria, din 1855, Elena Ghica, fiica boierului Mihalache Ghica și a bănesei Catinca Ghica, s-a născut la București, în 3 februarie 1828, pe când unchiul său dinspre tată, Grigore Ghica Vodă, era domn în Țara Românească.

Și-a început instrucția literară și științifică cu profesorul Ghiculeștilor, grecul Papadopolo, ce avea să devină profesor de reputație europeană la Universitatea din Atena.

Între anii 1842-1849, Elena Ghica împreună cu familia sa a locuit la Viena, Dresda, Berlin, Veneția. În 1849, s-a căsătorit cu un principe rus, ofițer de husari. După 5-6 ani petrecuți în Rusia, reîncepu peregrinările prin țările Europei, stabilindu-se definitiv în 1872 la Florența, în Villa d'Istria situată pe „Via Leonardo da Vinci”.

Sunt consemnați 23 de ani de activitate „prodigioasă pe toate tărâmurile cunoștințelor omenești. A tratat istoria popoarelor balcanice, dar a tratat și folclorul lor, a scris despre situația lor politică, dar a scris și despre situația femeii în Orient și de pretutindeni; s-a ocupat și cu plantarea arborilor exotici în Toscana, dar s-a ocupat și cu istoria și critica artistică a picturii și a sculpturii”.

Eminentă ziaristă, principesa Dora d'Istria a fost membră a celor mai multe dintre academiile Franței, Italiei, Germaniei, Greciei, Turciei, cetățean de onoare în multe dintre cetățile Italiei meridionale precum și al Greciei.

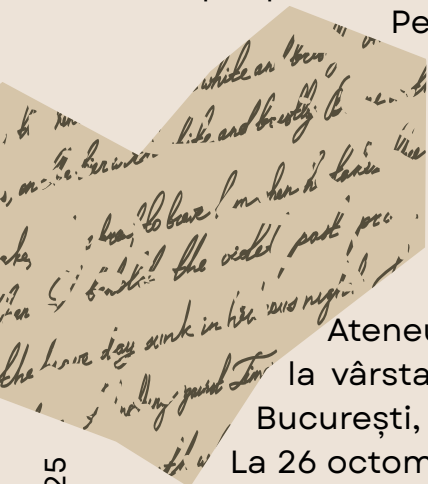
Pe lângă portretele interesant creionate, Ionescu - Gion se apleacă asupra evoluției istorice și culturale a Bucureștiului, orașul martor și scena unor evenimente definitorii pentru parcursul istoric al țării. „Istoria Bucureștilor” publicată în anul 1899, pune în circulație documente inedite, informații și imagini din străinătate despre București, de la începuturile sale modeste până la afirmarea ca reper politic, cultural, intelectual.

Personaj în sine, cu o poveste de împărtășit, Bucureștiul oferă date și fapte despre curțile domnești (1464-1800) și viața bucureștenilor (1500-1800), sub toate aspectele ei: activități economice, mentalități și viață cotidiană, biserici și mahalale, tradiții și obiceiuri.

Membru corespondent al Academiei Române, secretar general al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice, vicepreședinte al

Ateneului Român, G. Ionescu - Gion s-a stins prematur, la 29 iunie 1904, la vârsta de 47 ani, evocat de Grigore Tocilescu, de publicațiile din București, Sibiu, Oradea.

La 26 octombrie 1911, a fost dezvelit în Grădina publică din Pitești, bustul de bronz al istoricului G. Ionescu - Gion, realizat în 1907 de către Frederic Storck. În prezent, bustul este amplasat în fața Colegiului Național „I.C. Brătianu”, din orașul natal. În 1928, pe lângă Biblioteca Publică din Pitești a fost înființat Ateneul Popular G. I. Gion.

Prof. MIHAELA COLDEA

Trecători prin timp

Și poate că timpul trece atât de repede, încât într-o singură viață nu vom avea ocazia să experimentăm toate ideile care năvălesc în mintea noastră în fiecare noapte târzie, să ne bucurăm împreună de fiecare răsărit, în timp ce briza rece ne pătrunde prin piele, să privim apusurile colorate în nuanțe vii sau stelele care luminează puternic, care nu lasă Pământul să fie acoperit de o mare de întuneric.

Și poate că nu vom găsi suficiente momente pentru plimbările pe plajă, pentru a simți liniștea din inima pădurii sau a păși cu picioarele goale pe iarba umedă într-o dimineață răcoroasă de vară.

Un lucru este cert, îmi doresc ca la sfârșitul vieții, atunci când toate momentele frumoase vor deveni doar amintiri care ne vor așterne zâmbetul pe chipurile îmbătrânite, să nu regret nici măcar o alegere făcută, să nu vărs lacrimi amare în așteptarea a ceva ce nu are să mai sosească vreodată, să știu că am prețuit fiecare moment petrecut în compania persoanelor minunate care au trecut pragul vieții mele și au contribuit la omul care voi fi ajuns.

Îmi doresc ca, atunci când amintirea îmi va fi păstrată în strălucirea unei stele, să privesc oamenii cu răbdare, să le fiu alături în cele mai nefericite clipe și să mă pot bucura de fiecare succes pe care îl vor atinge. Îmi doresc să fiu bună cu cei din jur și cu mine însămi, să aduc zâmbete pe chipurile cât mai multor suflete și să însoțesc fiecare inimă aflată în suferință.

Îmi doresc și mie tot ceea ce sper pentru oamenii cu suflet bun din întreaga lume. Consider că fiecare dintre noi ascunde în sine comoara blândeții și a iubirii, însă, pentru a se lăsa descoperită, este nevoie de timp, pe care nu toate persoanele aleg să-l acorde.

Eu aleg să fiu fericită făcând lucrurile care îmi plac, vizionând filmele pe care le consider interesante și importante pentru dezvoltarea mea, învățând pentru a ajunge cineva în viitor și pentru a ști cum să răspund corect la obstacolele vieții. Eu aleg să mă bucur oferind celorlalți un strop de fericire.

ALEXANDRA MARIA IONICĂ
Clasa a XI-a B

Viitorul de ieri

Am fost cândva promisiunea
Un mâine scris pe-un cer senin,
Un vis purtat de dimineață
Ca un ecou în pas străin.

Și mi-au spus toți că lumea-i largă,
Că timpul vine să îmi dea,
Dar timpul doar a-nchis ferestre,
Și-n loc de drum, mi-a pus o stea.

Am alergat spre mii de vise,
Cu mâini întinse către zări,
Dar cineva mi le luase.

ADRIAN RAUL TINCA
Clasa a X-a F

Mai aproape

În taina nopții, sub clar de lună plină,
Ne regăsim, iubito, mână-n mână.
Privirile ni se-ntâlnesc în șoapte,
Dorindu-ne mereu... mai aproape.

Respirăm același aer, același vis,
În ritmul inimilor, tandru și precis.
Timpul se oprește, clipa ne îmbrățișează,
În universul nostru, iubirea luminează.

Sărutul tău e foc ce arde-n mine,
O flacăra ce crește, tot mai bine.
În dansul nostru, sufletele se-mpletesc,
Mai aproape, iubito, așa ne regălesc.

În fiecare zi, în fiecare noapte,
Te caut în gânduri, în dorințe, în șoapte.
Ești raza mea de soare, ești al meu răsărit,
Mai aproape de tine, mereu mi-am dorit.

Așa că vino, lasă lumea în urmă,
Să ne contopim în iubirea noastră pura.
În brațele tale, găsesc al meu loc,
Mai aproape de tine, iubirea e foc.

SEBASTIAN BUCUR
Clasa a XI-a F

CĂLĂTORIA

O MODALITATE DE A DESCOPERI LUMEA ȘI PE NOI ÎNȘINE

Ce ne transformă cu adevărat ca oameni? Experiențele, provocările sau descoperirile neașteptate? Călătoria este un proces complex, ce reprezintă parcursul fiecărui om și joacă un rol esențial în dezvoltarea sa, fiind una dintre cele mai puternice forme de cunoaștere. Fie că este vorba de o călătorie fizică, bazată pe explorarea unor orașe sau țări necunoscute, fie una interioară, menită să ajute la identificarea propriilor gânduri și sentimente, aceasta modelează treptat personalitatea individului.

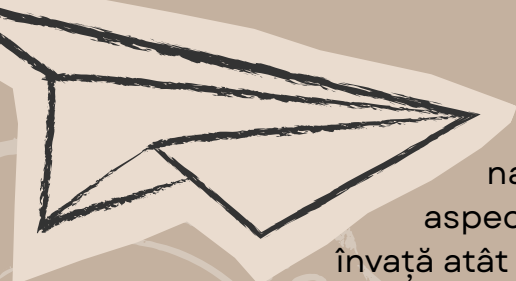
Fiecare pas făcut într-o direcție cu totul nouă devine o oportunitate de autodescoperire, de înfruntare a temerilor și de lărgire a orizonturilor. Astfel, călătoria influențează profund modul în care oamenii gândesc și acționează, ajutându-i să reveleze aspecte noi ale sinelui, mai ales atunci

când părăsesc zona de confort, stabilită în propria minte.

Călătoriile fizice joacă un rol foarte important în formarea personalității unui individ, deoarece îl expun la o serie de provocări, menite să-l solicite mai mult decât rutina cotidiană. Omul ia contact cu o mare varietate de culturi și tradiții, ce-i oferă noi percepții asupra lumii în care trăiește. Vizitarea unor locuri noi, cu obiceiuri și valori prețioase, contribuie la o înțelegere mai profundă a diversității umane.

Pe parcursul călătoriei, individul dezvoltă noi abilități de comunicare și de empatie, dar și o mai bună adaptabilitate, toate contribuind la definirea unui caracter mai puternic. În plus, călătoriile îl provoacă să iasă din zona lui de confort și să-și înfrunte temerile, precum frica de a călători singur, teama de necunoscut sau de a întâlni persoane noi. În aceste momente, individul poate reflecta la dorințele și aspirațiile sale, autodescoperindu-se.

De asemenea, prin intermediul călătoriilor, dobândește amintiri și lecții valoroase, care își lasă amprenta în identitatea sa. Spre exemplu, în cartea „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupéry, expediția protagonistului pe diverse planete are un rol esențial în formarea personalității lui.

Fiecare loc vizitat de Micul Prinț este stăpânit de un personaj simbolic, iar interacțiunile cu acestea îl ajută să înțeleagă aspecte esențiale ale vieții și ale umanității. Astfel, protagonistul învață atât despre aspecte negative, pe care să nu le preia în comportamentul său, cum ar fi puterea iluzorie și autoritatea fără sens real, nevoia superficială de admirație, fuga de responsabilitate și materialismul excesiv, cât și despre trăsături esențiale, precum devotamentul, prietenia, iubirea și atașamentul profund. Călătoriile fizice ale Micului Prinț nu sunt doar o explorare a lumii exterioare, ci și a sinelui, descoperind valori fundamentale ale vieții. Fiecare planetă reprezintă o etapă în înțelegerea oamenilor și a relațiilor cu aceștia. Scopul lui este atins, învățând lecții fundamentale și formându-și o identitate proprie.

Călătoriile interioare reprezintă, de asemenea, un proces esențial, prin intermediul căruia individul își formează personalitatea. Acestea au o durată mult mai mare, deoarece se conturează pe tot parcursul vieții unui om, în acord cu experiențele sale. Călătoria implică seriozitate din partea individului și o reflecție profundă asupra propriilor gânduri, sentimente și reacții, cu scopul de a se cunoaște cu adevărat și de a se maturiza.

Acest „labirint al minții” constă în confruntarea cu limitele impuse de individ și depășirea lor, chiar și într-o situație de criză. Robin Sharma susține că „Nu există călătorie mai mare decât aceea de a deveni cea mai bună versiune a ta.”, încurajând ideea dezvoltării personale. Explorarea interioară îi permite omului să analizeze originea gândurilor sale, dar și valorile care au o reală importanță pentru el. Aceasta îi poate schimba perspectiva pe care o are asupra propriei vieți și asupra sinelui. Astfel, prin conștientizarea punctelor slabe și a celor forte, se realizează autocunoașterea, dar și echilibrul interior. Un exemplu sugestiv este romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, care surprinde o adevărată călătorie psihologică, între dorință și conștiință. Protagonistul duce o luptă interioară, alimentată de dorința de ascensiune socială și de a avea cât mai mult pământ, pentru a dobândi respect și putere în societatea rurală în care trăia.

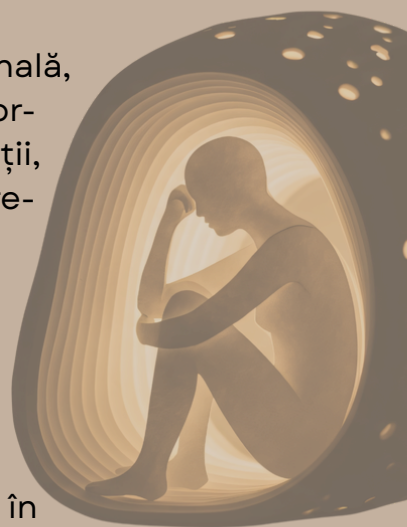
Această nevoie de afirmare a statutului său devine punctul central al călătoriei, pentru care Ion își sacrifică valorile și relațiile personale. Acesta se confruntă cu propriile principii morale, atunci când o folosește pe Ana, pentru a-și atinge scopul final. Relația dintre cei doi devine o temă centrală, prin intermediul ei ilustrându-se modul în care obsesia de a obține pământ pune stăpânire pe sufletul lui Ion și îl face să acționeze împotriva propriilor sentimente, neacordând importanță consecințelor morale.

Deși protagonistul își atinge scopul material, acesta pierde echilibrul interior și ajunge la autodistrugere, destinul său sugerând faptul că succesul exterior nu compensează eșecurile sufletești. Astfel, se accentuează și ideea că liniștea și echilibrul sufletesc contează cu adevărat. Nu toate călătoriile interioare duc la dezvoltarea personală a individului; unele dintre ele sfârșesc prin autodistrugere, din cauza alegerilor greșite.

Nu în ultimul rând, călătoria este și o provocare personală, întrucât obstacolele întâmpinate de individ contribuie la formarea personalității și a tăriei de caracter. Pe parcursul vieții, fiecare om ia contact cu evenimente solicitante, care pot reprezenta un moment de cotitură în dezvoltarea personală. Aceste dificultăți nu sunt doar piedici, ci au rolul de a testa caracterul unei persoane, iar felul în care le tratează și le rezolvă poate contribui la maturizare. Confruntarea cu obstacole poate dezvălui forțe interioare necunoscute de individ până în acel moment. „Marea glorie în viață nu

constă în a nu cădea niciodată, ci în a te ridica de fiecare dată când cazii”. Această afirmație a lui Nelson Mandela subliniază importanța depășirii eșecurilor și a învățării din ele. Fiecare provocare dezvoltă trăsături fundamentale, cum ar fi curajul, perseverența și responsabilitatea, esențiale în formarea personalității.

Malala Yousafzai, autoarea autobiografiei „Eu sunt Malala”, reprezintă un exemplu perfect. Obstacolul major pe care îl întâmpină în țara în care s-a născut, Pakistan, a devenit o motivație pentru schimbarea personală și globală. Tânăra s-a confruntat cu pericole mari din cauza talibanilor și a modului lor de a supune oamenii. În ciuda acestor lucruri și a faptului că a încasat chiar și un glonț din partea lor, a hotărât să acționeze în favoarea fetelor și să le ofere dreptul la educație. Malala a înfruntat atât obstacole fizice, cât și provocări psihologice, cum ar fi frica și stresul, toate acestea constituind însă oportunitatea de a deveni și mai determinată, fără să renunțe la scopul ei. Provocările externe au generat o călătorie interioară și exterioară, iar prin depășirea obstacolelor s-a conturat o personalitate puternică.

În concluzie, călătoriile, fie ele fizice, interioare sau sub forma unor provocări întâmpinate pe parcursul vieții, joacă un rol fundamental în procesul de maturizare și de formare a personalității unui individ.

În concluzie, călătoriile, fie ele fizice, interioare sau sub forma unor provocări întâmpinate pe parcursul vieții, joacă un rol fundamental în procesul de maturizare și de formare a personalității unui individ.

Călătoriile nu doar că oferă oamenilor oportunitatea de a-și lărgi orizonturile, ci și de a-și lărgi orizonturile, de a-și înfrunta temerile și de a se autodescoperi. Interacțiunile cu alte persoane și culturi, reflectarea asupra propriilor gânduri și emoții, dar și confruntarea cu obstacole, contribuie la dezvoltarea unor trăsături esențiale, precum curajul, perseverența și integritatea. Fiecare individ parcurge, la un moment dat, un drum de autodescoperire, care are rolul de a-l modela și de a-l defini ca persoană. Este important ca, pe măsură ce ia contact cu necunoscutul, să înțeleagă lecțiile primite și să-și însușească valori prețioase, care îl vor ajuta în viitor. În esență, viața este un drum presărat cu dificultăți și învățături, iar fiecare persoană are controlul asupra propriei evoluții.

Astfel, călătoriile reprezintă matricele din care ne naștem și creștem ca oameni.

DIANA NICOLETA STĂNIȘOARĂ

Clasa a XI-a D

Pourquoi apprendre le français ?

De ce să învățăm franceza?

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să studiezi la Paris, să lucrezi într-o companie internațională sau să călătorești fără bariere de limbă? Franceza îți poate oferi toate aceste oportunități! Într-o lume în care comunicarea globală este mai importantă ca niciodată, cunoașterea unei limbi străine precum franceza poate face diferența.

Dar de ce tocmai franceza? Ei bine, hai să descoperim împreună câteva motive care te-ar putea convinge să începi sau să continui această călătorie lingvistică!

1. O limbă vorbită pe toate continentele

Franceza nu este doar limba Franței! Ea este, de asemenea, vorbită de peste 300 de milioane de oameni din întreaga lume și este limbă oficială în 29 de țări, de la Belgia și Canada până la Maroc și Senegal. În plus, este una dintre limbile de bază ale Uniunii Europene, ONU, UNESCO, FIFA și a multor altor organizații internaționale.

Ce înseamnă asta pentru tine? Înseamnă că, dacă visezi la o carieră internațională, franceza poate fi pașaportul tău către o lume plină de oportunități. Și chiar dacă nu ai planuri să te muți în altă țară, gândul că poți comanda un croissant la Paris sau să ceri indicații în Montreal fără probleme, sună destul de cool, nu-i așa?

2. Oportunități educaționale și profesionale pentru elevii români

Dacă ești elev în România, ai un avantaj: franceza este predată în multe școli și licee, ceea ce îți oferă un punct de plecare solid. Dar beneficiile nu se opresc aici!

• Ce îți poate aduce franceza în viitor?

Burse și studii în străinătate – Franța și alte țări francofone oferă burse de studiu prin programe precum Erasmus+ și Campus France. (Par exemple, moi, în ultimul an de studiu la Facultatea de Litere din Constanța, am avut oportunitatea de a studia cu o bursă Erasmus la Brest, în regiunea Bretania, în Nord-Vestul Franței, la Université de Bretagne Occidentale. A fost o experiență de neuitat! Dar, despre asta, voi reveni cu detalii în următorul meu articol.)

Acces la universități de top – Visezi să studiezi la Sorbona, în Bruxelles sau în Montreal? Cunoașterea francezei îți poate deschide ușile unor instituții de prestigiu.

Mai multe șanse pe piața muncii – Multe companii multinaționale precum Orange, Renault sau L'Oréal au birouri în România și caută angajați care vorbesc franceza. Dacă vrei un job bine plătit într-o firmă internațională, această limbă poate fi un atu uriaș. Pe scurt, franceza nu este doar un avantaj în școală, ci și un instrument puternic pentru viitorul tău profesional.

3. O legătură culturală și istorică specială între România și Franța

Poate că nu știai, dar Franța a avut o influență puternică asupra culturii românești. În secolul al XIX-lea, multe elite românești studiau la Paris, iar franceza era limba diplomației și a aristocrației. Această legătură se simte și astăzi în:

Literatură – Autori români precum Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale, Ion Barbu, Mircea Eliade, Eugen Ionesco, Emil Cioran, Mateiu Caragiale, George Bacovia și Vasile Alecsandri au fost influențați de cultura franceză.

Arhitectură și artă – Clădiri precum Ateneul Român, Palatul Regal, Muzeul Național de Artă al României, Palatul CEC, Palatul Cantacuzino, Muzeul George Enescu, Palatul Știrbei (sediul Primăriei Sectorului 1), Casa Vernescu sau Casa Capșa au un puternic stil arhitectural francez.

Limba română – Multe cuvinte pe care le folosim zilnic, provin din franceză:

- arhitectură și construcții: șosea, bulevard, balcon;
- modă și vestimentație: eșarfă, costum, jachetă;
- gastronomie: restaurant, meniu, chef;
- tehnologie și știință: avion, garaj, abonament.

Mai mult decât atât, Franța a susținut România în procesul de aderare la Uniunea Europeană, iar relațiile dintre cele două țări sunt foarte strânse.

Așa că, dacă înveți franceza, te apropii și mai mult de o cultură care a influențat profund țara noastră!

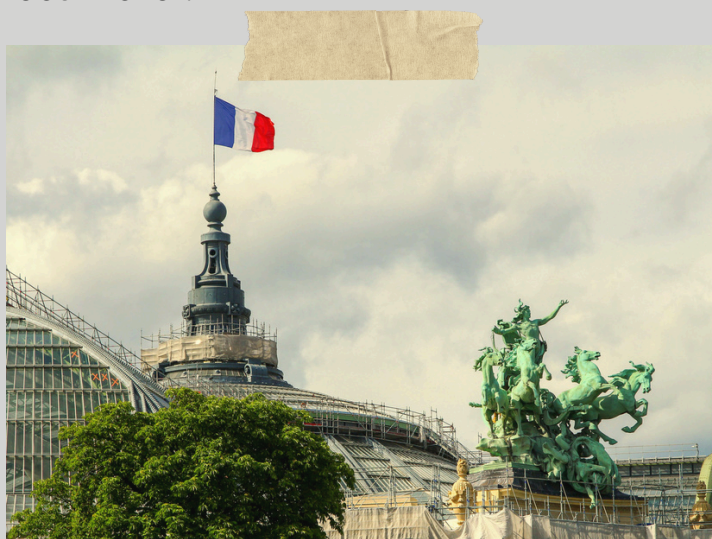

4. O limbă a culturii și a artei

Dacă ești pasionat de literatură, film sau modă, franceza este un must! Este limba unor mari scriitori și filosofi precum Victor Hugo, Albert Camus și Jean-Paul Sartre, dar și a unor artiști legendari precum Claude Monet sau Édith Piaf.

Și să nu uităm de filmele franțuzești – de la capodoperele lui François Truffaut la comedii populare precum „Intouchables”, franceza îți deschide ușa către un univers artistic unic. De altfel, în țara noastră au loc multe evenimente francofone precum, Festivalul „Luna Filmului Francez”, „Săptămâna Francofoniei”, „Noaptea Ideilor” (La nuit des Idées), Târgul de Carte Francofonă.

Și dacă îți place să călătorești, cunoașterea limbii franceze îți poate transforma experiențele! Imaginează-ți cum ar fi să te plimbi pe străzile Parisului, să explorezi castelele din Valea Loarei sau să te relaxezi pe plajele din Côte d’Azur, vorbind limba localnicilor.

5. O limbă a viitorului

Știm cu toții că engleza este limba dominantă în lume, dar franceza nu rămâne în urmă! Conform estimărilor, numărul vorbitorilor de franceză va crește semnificativ în următoarele decenii, mai ales datorită expansiunii economice din Africa francofonă.

Ce înseamnă asta? Înseamnă că franceza va deveni din ce în ce mai importantă pe piața muncii. Fie că vrei să lucrezi în turism, diplomație, modă, gastronomie sau știință, franceza îți va oferi un avantaj competitiv.

Concluzie: Pourquoi pas? De ce nu?

Învățarea limbii franceze nu este doar un exercițiu academic, ci și o poartă spre o lume nouă. Fie că îți dorești o carieră internațională, să studiezi în străinătate sau, pur și simplu, să te bucuri de călătoriile autentice, franceza îți poate aduce multe beneficii.

Așa că, de ce să nu începi chiar de azi să explorezi frumusețea acestei limbi? Cine știe, poate într-o zi vei savura un croissant într-o cafenea pariziană, discutând în franceză despre călătoriile tale!

**Prof. DANINA-ADRIANA
GRIGORESCU**

Societatea contemporană prin ochii unui adolescent

Ce văd eu când privesc în jur? Văd un labirint aglomerat, atât de aglomerat, încât parcă mă împiedic la fiecare pas. Oricât de precaută aș fi, mi se pare că nu pot înainta, parcă mă sufoc. Toți cei din jurul meu caută o cale de scăpare, un strop de oxigen, măcar cât să le dea o speranță sau cât să rămână în picioare pentru a păși mai departe.

Ce văd e că parcă nu toată lumea joacă după reguli. Unii își scot din buzunar câte o lopată și distrug din labirint pentru a evada. În timp ce sapă, dau din coate și îi împing pe cei de lângă ei, dar nu se uita înapoi să vadă dacă i-au rănit, să-i ridice, la nevoie. Nu le pasă. Ajung să treacă peste regulile și principiile umane, ajung să se piardă pe ei înșiși. Schimbarea începe ușor: își pierde mai întâi pasiunile, apoi principiile, iar în final întreaga ființă. Nimeni nu-i mai poate aduce înapoi din acest stadiu.

Alți oameni, parcă atunci când dau de un blocaj în labirintul vieții, nu se mai pot mișca, își pierd speranța și nu o pot lua de la capăt. Mai sunt și cei preocupați să urmeze alte persoane. Cei care își fixează în minte un idol și îi imită fiecare mișcare, fără să mai gândească singuri. Nu încerc să-i definesc pe toți, m-aș pierde cu totul în acest ocean de tipuri umane.

Ca să supraviețuiești în aceste meandre ale lumii, trebuie să-i descifrezi pe ceilalți, iar asta fără să-ți pierzi total încrederea în oameni! De unde să știu eu în cine să am încredere, când toți purtăm o mască invizibilă și când o purtăm atât de bine? Și de ce? De ce ne ascundem?

De cine ne apărăm? Ne e frică de cei din jur, de ce cred și de ce spun ei sau, poate, ne este frică de noi înșine? De ce lucruri ne-am putea reproșa? Dacă n-am fi atât de concentrați să-i demascăm pe ceilalți, am reuși să doborâm zidurile și să ne privim adevărata față, cu bune, cu rele, cine știe, poate plină de imperfecțiuni. Poate am reuși să tragem cu ochiul către sufletele noastre și ne-am bucura de lumina și căldura noastră, cât mai avem.

Știu, dăm vina pe societate pentru ce ni se întâmplă, dar uităm că noi suntem o parte din ea. Dacă noi nu încercăm să schimbăm sensul acestui labirint, atunci cine? Noi suntem baza acestei societăți și trebuie să începem să o reparăm.

DEEA MARIA SÎRCA
Clasa a X-a E

IMPORTANȚA MUZICII ÎN EDUCAȚIA ȘCOLARĂ

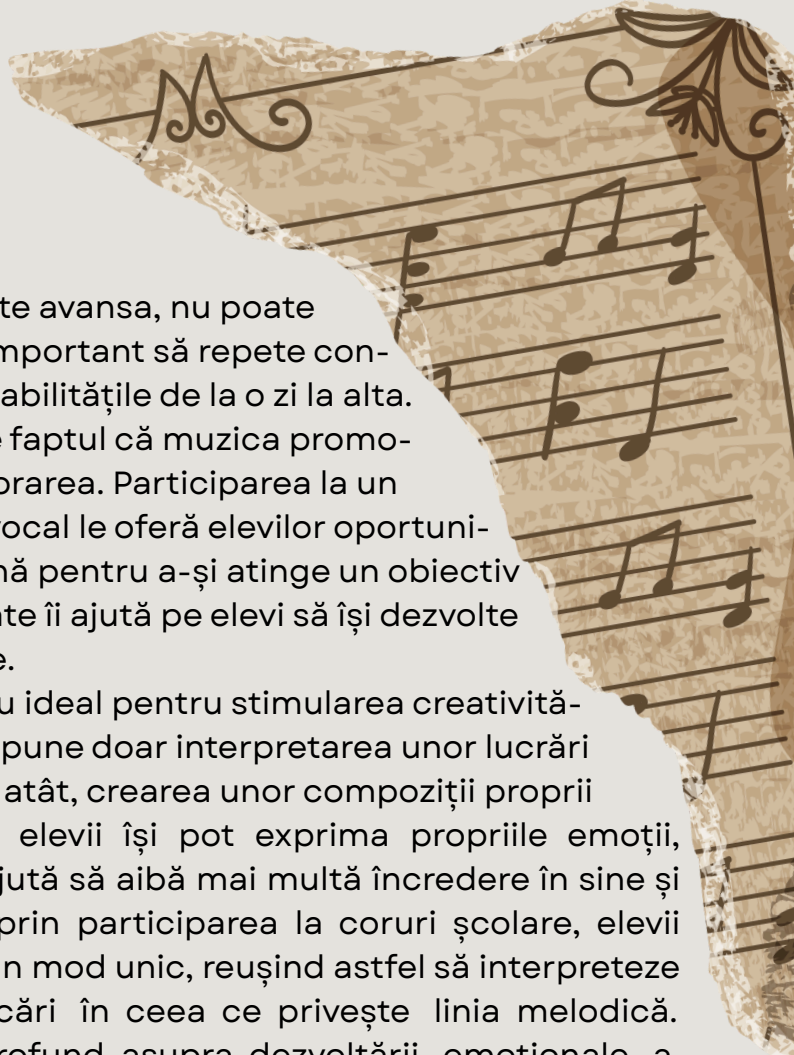
Muzica este una dintre cele mai vechi forme de exprimare umană, având un impact profund asupra dezvoltării indivizilor, atât din punct de vedere intelectual, cât și din punct de vedere emoțional. Muzica nu este doar o materie de studiu, ci și un mijloc de a cultiva caracterul și creativitatea elevilor. Prin intermediul muzicii, copiii își dezvoltă sensibilitatea artistică, disciplina, dar și capacitatea de a gândi inovativ, acestea ajutându-i pe tot parcursul vieții.

Unul dintre cele mai importante beneficii ale educației muzicale este influența sa asupra caracterului elevilor. Studiul muzicii necesită multă răbdare, perseverență, dar și autodisciplină.

De multe ori, un profesor care încearcă să le capteze atenția elevilor prin piese care le sunt dragi și realizează diverse jocuri astfel încât materia să fie înțeleasă ușor, este foarte apreciat de către copii.

Pasiunea și dedicarea de care acesta dă dovadă sunt vizibile în momentul în care elevii vin cu drag la orele de muzică, răspund activ și își doresc să afle cât mai multe lucruri noi legate de acest domeniu. Deseori, copiii își aleg drept model propriul profesor de muzică, ceea ce îi determină să vrea să învețe mai mult și să aleagă să urmeze cursuri, regulat. În momentul în care un elev începe să cânte vocal sau la un instrument, intervin capacitatea de concentrare și motivația.

Fără acestea, nu poate avansa, nu poate evolua, așa că este foarte important să repete constant și să își îmbunătățească abilitățile de la o zi la alta. Un alt aspect important este faptul că muzica promovează munca în echipă și colaborarea. Participarea la un ansamblu coral sau într-un grup vocal le oferă elevilor oportunitatea de a învăța să lucreze împreună pentru a-și atinge un obiectiv comun, și anume muzica. Această activitate îi ajută pe elevi să își dezvolte empatia și respectul față de alte persoane.

Muzica oferă, de asemenea, un cadru ideal pentru stimularea creativității. Procesul de învățare a muzicii nu presupune doar interpretarea unor lucrări și opere deja existente, ci, mai mult decât atât, crearea unor compoziții proprii și improvizații muzicale. În acest mod, elevii își pot exprima propriile emoții, sentimente și trăiri sufletești, ceea ce îi ajută să aibă mai multă încredere în sine și să se descopere pe ei înșiși. Totodată, prin participarea la coruri școlare, elevii învață să asocieze sunetele și ritmul într-un mod unic, reușind astfel să interpreteze piese pe diferite voci și să facă modificări în ceea ce privește linia melodică.

Educația muzicală are un impact profund asupra dezvoltării emoționale a elevilor. Muzica le permite să își exprime sentimentele într-un mod care, de cele mai multe ori, este mai profund decât cuvintele. Așa cum a afirmat și Heinrich Heine, „Acolo unde se opresc cuvintele, începe muzica”. Fiecare gen muzical evocă emoții și stări variate, pe care omul le poate percepe diferit, iar, prin interpretarea acestora, elevii învață nu doar să le înțeleagă, ci și să le gestioneze.

Mai mult decât atât, muzica poate ajuta la reducerea stresului și a anxietății în orice moment din viața noastră. Când suntem stresați în legătură cu un test sau cu un examen, muzica este o metodă eficientă de relaxare. Ascultând muzică sau chiar scriind versuri care ne reprezintă în timpul orelor de muzică, ne detașăm complet de ceea ce se întâmplă în jurul nostru și eliberăm tensiunile acumulate pe parcursul zilei.

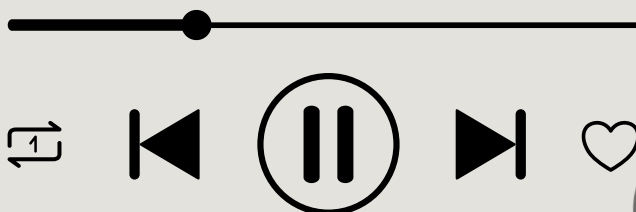

S-a demonstrat că muzica are un impact pozitiv asupra dezvoltării abilităților cognitive ale elevilor. Muzica contribuie la îmbunătățirea memoriei, a concentrării și a abilității de rezolvare a unor probleme. Elevii care învață partituri muzicale și care studiază diferite ritmuri complexe și solfegii își exersează memoria și capacitatea de a procesa informațiile rapid, în mod corect. Studiind constant structura pieselor, armonia și ritmul, elevii încep să își dezvolte capacitatea de a analiza informațiile într-un mod detaliat și de a gândi logic. Toate acestea contribuie la performanța școlară a elevilor nu doar în domeniul muzicii, ci și în alte domenii, cum ar fi matematica și științele.

În concluzie, muzica are un impact semnificativ asupra dezvoltării elevilor pe diferite planuri, pregătindu-i pentru provocările vieții. Prin formarea caracterului, stimularea creativității, dezvoltarea

abilităților emoționale și cognitive, muzica contribuie la formarea unor tineri responsabili și echilibrați. În lumea în care trăim astăzi, muzica este metoda prin care putem dobândi noi valori și ne putem integra într-o societate. Putem afla soluții pentru diferite probleme, ne putem învinge temerile și putem relaționa mai ușor cu cei din jurul nostru. De aceea sunt de părere că educația muzicală este foarte importantă în școli, pentru că studiul muzicii le oferă elevilor oportunitatea de a-și valorifica atât potențialul artistic, cât și pe cel intelectual.

BIANCA ALEXE
Clasa a XI-a D

HOMO SAPIENS 2.0: SUNTEM PREGĂTIȚI PENTRU EVOLUȚIA ARTIFICIALĂ?

Oare rasa umană poate supraviețui fără să îmbrățișeze conceptul de cyborgi sau alte forme de hibridizare între om și mașină? În multe romane și povestiri de science-fiction, pe care le-am citit cu nesaț toată tinerețea, se explorează ideea că, pentru a face față provocărilor viitorului, omenirea va trebui să își depășească limitările biologice prin augmentări tehnologice. Așa să fie? Sau vom continua să existăm și să progresăm doar prin evoluția naturală și cu ajutorul tehnologiilor externe?

Când aruncăm o privire de-a lungul istoriei, vedem că am supraviețuit fără îmbunătățiri tehnologice avansate. Adaptabilitatea, ingeniozitatea și colaborarea umană ne-au permis să depășim provocările aduse de natură și de propria biologie.

Până acum. Însă, pe măsură ce ne confruntăm cu probleme din ce în ce mai complexe, cum ar fi schimbările climatice rapide, pandemii, crize economice și depășirea limitelor noastre fizice și cognitive, devine clar că biologia noastră tradițională ar putea să nu fie suficientă pe termen lung.

O mare parte a comunității științifice și filosofice susține că rasa umană poate supraviețui și progresa fără a deveni cyborgi și fără a integra componente tehnologice direct în corpul nostru, că adaptabilitatea umană combinată cu tehnologia externă este suficientă pentru a ne ajuta să nu dispărem.

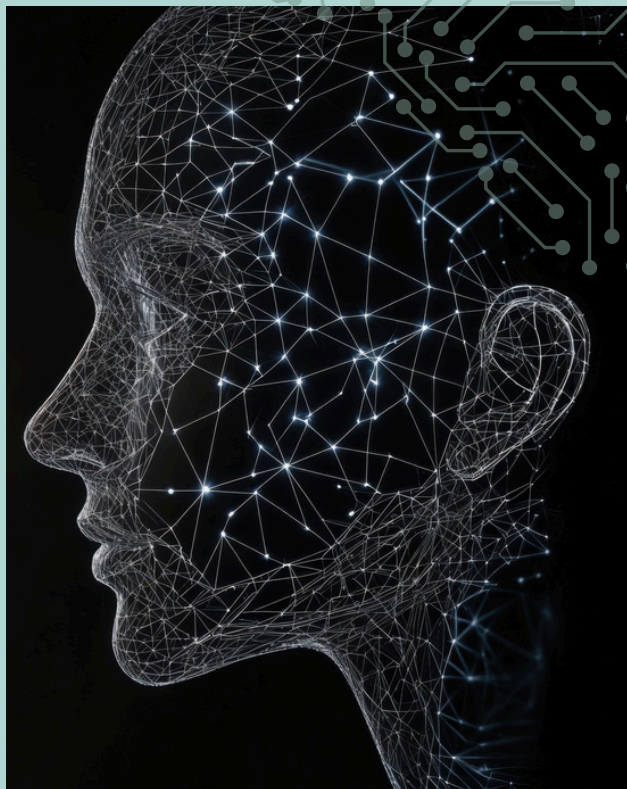
De exemplu, în domeniul sănătății, protezele bionice sau dispozitivele medicale implantabile, cum ar fi stimulatorii cardiaci, au demonstrat că putem îmbunătăți calitatea vieții fără a deveni „cyborgi” complet. În loc să implantăm cipuri în creier, putem folosi asistenți inteligenți externi sau algoritmi pentru a ne crește capacitățile cognitive, programe de inteligență artificială (AI) ca să gestionăm informațiile complexe, să luăm decizii mai bune și să rezolvăm probleme dificile, fără a transforma creierul uman într-un computer.

Tehnologia externă poate fi folosită ca un partener al biologiei noastre umane, fără a necesita modificări interne sau dezvoltări permanente. Aceasta ne-ar permite să menținem integritatea umană și să evităm dilemele morale asociate cu fuziunea dintre om și mașină.

Pe de altă parte, există o viziune larg răspândită conform căreia omenirea nu poate supraviețui la nesfârșit fără augmentări tehnologice interne sau fără să devină cyborgi. Biologia umană este limitată: suntem vulnerabili la boli, la deteriorare fizică și cognitivă, iar capacitatea noastră de regenerare este redusă. Mai mult decât atât, provocările viitorului – de la crize climatice la explorarea spațială – s-ar putea să ceară capacități fizice și mentale pe care biologia noastră actuală nu le poate oferi.

În cărțile SF, am găsit deseori soluții care păreau, pe moment, de domeniul fantasticului, dar care au devenit ulterior realitate, începând cu Jules Verne, cu submarinul lui și călătoria pe Lună, până la Isaac Asimov, cu roboții și AI, H. G. Wells, cu bomba atomică, Arthur C. Clarke, cu tableta electronică, Philip K. Dick, cu realitatea virtuală etc. În romanul cyberpunk „Neuromancer” de William Gibson, augmentările cibernetice sunt o parte esențială a supraviețuirii și a succesului într-o societate viitoare.

Oamenii care nu se îmbunătățesc prin implanturi și conexiuni la rețele informatice devin rapid irelevanți sau incapabili să concureze cu cei care îmbrățișează tehnologia.

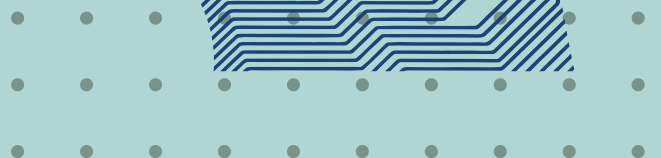
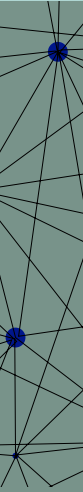
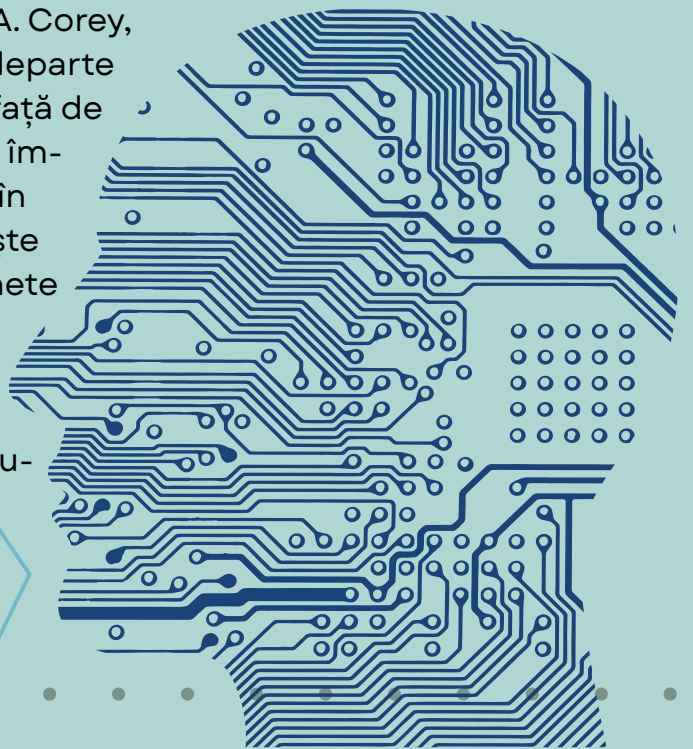

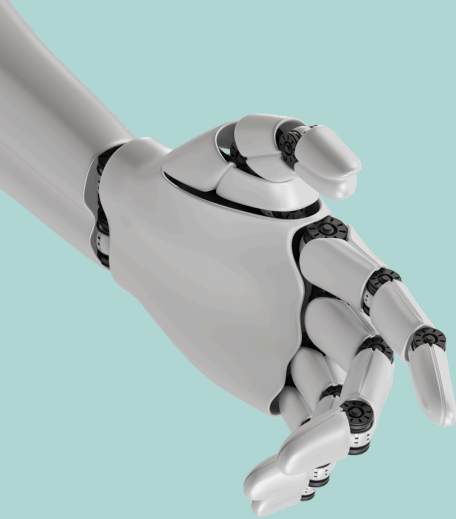
Personajele depind de modificări pentru a depăși limitele naturale ale corpului și ale minții lor. Fără acestea, ar fi imposibil să țină pasul cu lumea. În universul cărții „Altered Carbon” de Richard K. Morgan, conștiința umană poate fi transferată în corpuri noi, fie biologice, fie cibernetice, oferind oamenilor, practic, nemurirea. Cei care refuză să îmbrățișeze această tehnologie devin depășiți și vulnerabili, ideea fiind că evoluția biologică nu este suficientă pentru a asigura supraviețuirea pe termen lung, iar tehnologia devine singura cale pentru a depăși limitele naturii.

Un aspect esențial în această discuție este cel etic. Mai putem fi considerați oameni dacă ne înlocuim membrele, creierul sau alte părți din corp cu componente artificiale?

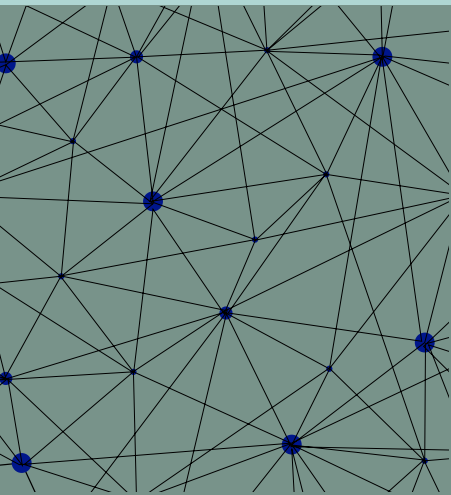
În „Ghost in the Shell”, o manga de Masamune Shirow, unde majoritatea oamenilor au suferit modificări cibernetice, aceasta este întrebarea fundamentală. Personajul principal, Major Kusanagi, este un cyborg aproape complet care rămâne conștient de fragilitatea propriei identități, ridicând întrebări profunde despre relația dintre corpul nostru și cine suntem noi cu adevărat. Pierderea „umanității biologice ar putea aduce beneficii, dar și riscul de a compromite esența noastră ca specie. Odată ce granițele dintre om și mașină devin neclare, s-ar putea să pierdem conexiunea cu ceea ce ne face unici ca oameni”.

Să luăm acum în considerare domeniul explorării spațiale. Radiațiile cosmice, gravitația scăzută și durata lungă a misiunilor spațiale pun presiuni enorme asupra corpului uman, făcând augmentările tehnologice o posibilitate cu adevărat atrăgătoare. În „The Expanse” de James S.A. Corey, oamenii care trăiesc în coloniile spațiale, departe de Pământ, dezvoltă diferențe fiziologice față de cei de pe planetă și sunt ajutați de diverse îmbunătățiri non-umane să supraviețuiască în medii spațiale ostile. Dacă omenirea dorește să exploreze alte lumi și să colonizeze planete îndepărtate, hibridizarea om-mașină ar putea fi singura soluție viabilă. Corpul uman, în forma sa actuală, poate fi insuficient pentru a face față provocărilor mediului cosmic.

Un exemplu puternic al necesității cyborgizării pentru supraviețuire se regăsește în „Schismatrix” de Bruce Sterling, un clasic al genului cyberpunk și post-cyberpunk. În acest univers, omenirea s-a divizat în două mari facțiuni denumite Shapers, care își modifică trupurile prin inginerie genetică și nanotehnologie, și Mechanists, care aleg să devină cyborgi, înlocuindu-și progresiv părțile organice cu componente mecanice. În această luptă pentru evoluție, cei care refuză să își modifice fundamental biologia rămân în urmă, în timp ce aceia care îmbrățișează augmentările devin noua formă dominantă a speciei umane. Dacă viitorul umanității în spațiu depinde de transformarea noastră în cyborgi, mai putem vorbi despre „oameni” sau despre o nouă specie post-umană?

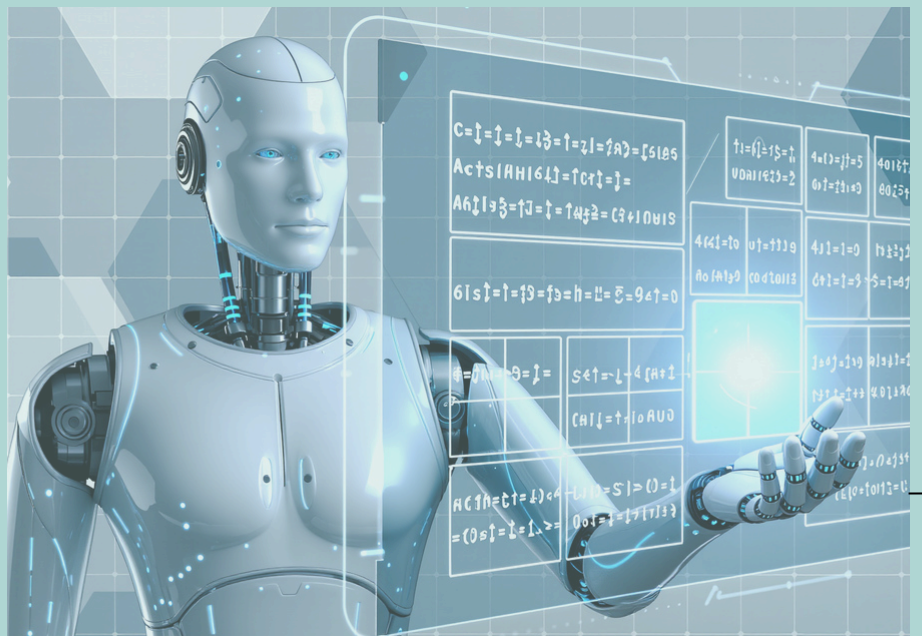
Cu toate acestea, în romanul „Dune” de Frank Herbert, evoluția umanității se bazează pe dezvoltarea extremă a capacităților biologice și mentale. Aici oamenii au renunțat la inteligența artificială și la tehnologia avansată după un război împotriva mașinilor gânditoare, alegând, în schimb, să își extindă abilitățile prin antrenament și utilizarea substanței numite melanj. Așa apar ghildienii navigatori, capabili să

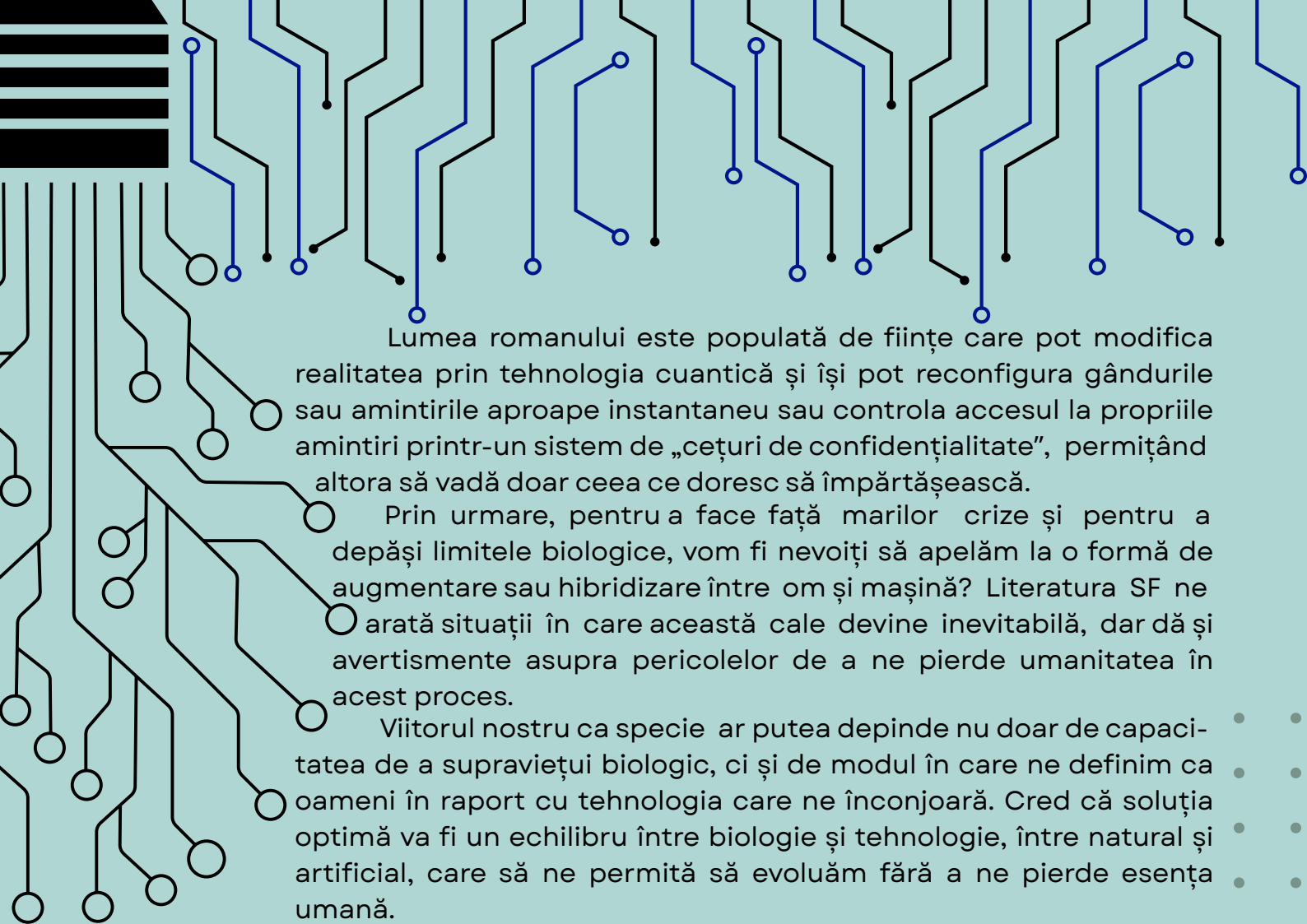
plieze spațiul și să călătorească printre stele fără ajutorul calculatoarelor, Bene Gesserit, care pot influența realitatea prin puterea minții, și Mentatii, oameni cu capacități cognitive atât de dezvoltate, încât înlocuiesc computerele interzise.

Chiar și în „Hyperion” de Dan Simmons, umanitatea a ajuns la un stadiu avansat de explorare a spațiului și de integrare a tehnologiei, dar fără a renunța complet la identitatea sa biologică, bazându-se pe o rețea de plante interconectate prin farcasters, portaluri care permit călătoria instantanee, și pe ajutorul unei entități AI numită TechnoCore, care deține o influență majoră asupra civilizației.

Unii oameni aleg să-și îmbunătățească trupurile prin implanturi cibernetice, în timp ce alții resping complet această tendință, temându-se că își vor pierde esența umană. „Hyperion” ilustrează astfel dilema fundamentală a viitorului nostru: ne îndreptăm spre un viitor în care tehnologia ne va amplifica existența sau spre unul în care vom deveni sclavii ei fără să ne dăm seama?

Există nenumărate variante posibile de evoluție, cea din „The Quantum Thief” de Hannu Rajaniemi, fiind un exemplu aparte, deoarece aici umanitatea a depășit granițele biologice, iar mintea și identitatea personală au devenit fluide, transferabile și hackuibile.

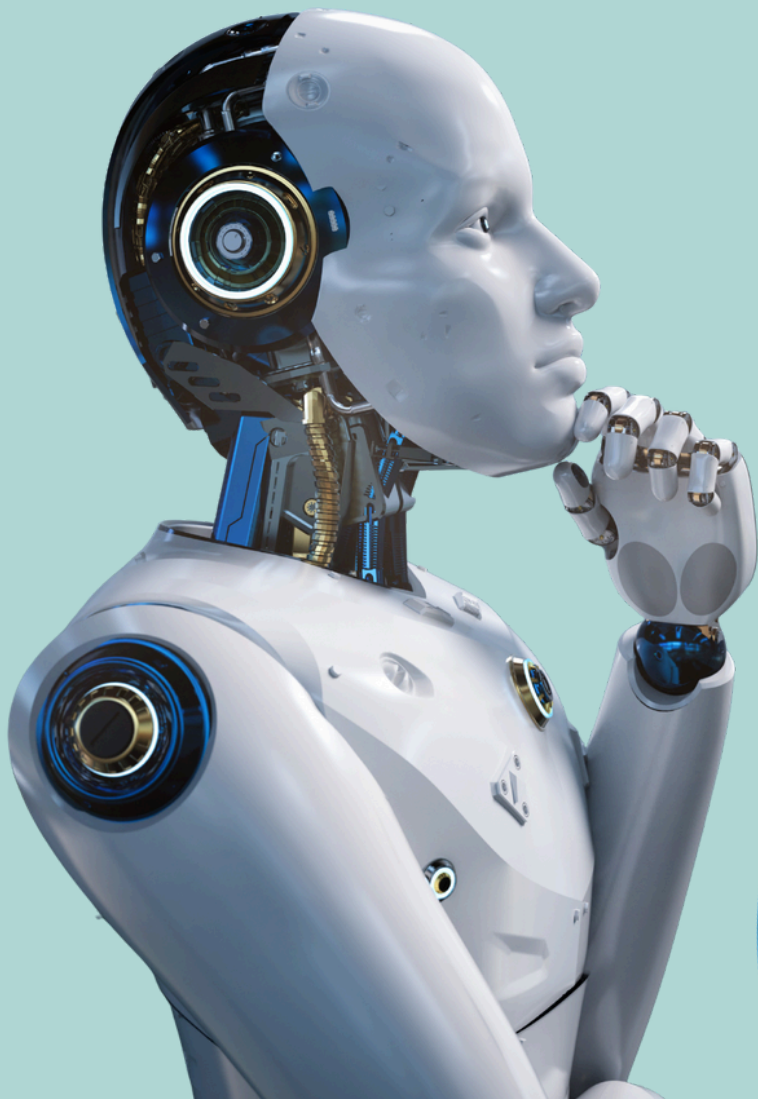

Lumea romanului este populată de ființe care pot modifica realitatea prin tehnologia cuantică și își pot reconfigura gândurile sau amintirile aproape instantaneu sau controla accesul la propriile amintiri printr-un sistem de „cețuri de confidențialitate”, permițând altora să vadă doar ceea ce doresc să împărtășească.

Prin urmare, pentru a face față marilor crize și pentru a depăși limitele biologice, vom fi nevoiți să apelăm la o formă de augmentare sau hibridizare între om și mașină? Literatura SF ne arată situații în care această cale devine inevitabilă, dar dă și avertismente asupra pericolelor de a ne pierde umanitatea în acest proces.

Viitorul nostru ca specie ar putea depinde nu doar de capacitatea de a supraviețui biologic, ci și de modul în care ne definim ca oameni în raport cu tehnologia care ne înconjoară. Cred că soluția optimă va fi un echilibru între biologie și tehnologie, între natural și artificial, care să ne permită să evoluăm fără a ne pierde esența umană.

Prof. LIANA PAVEL

Nietzsche: între apolinic și dionisiac

Prezentul eseu își propune analizarea relației dintre fericire, iubire și cunoaștere, întrebându-se dacă acestea sunt, într-adevăr, realități accesibile sau doar iluzii necesare pentru a da sens vieții.

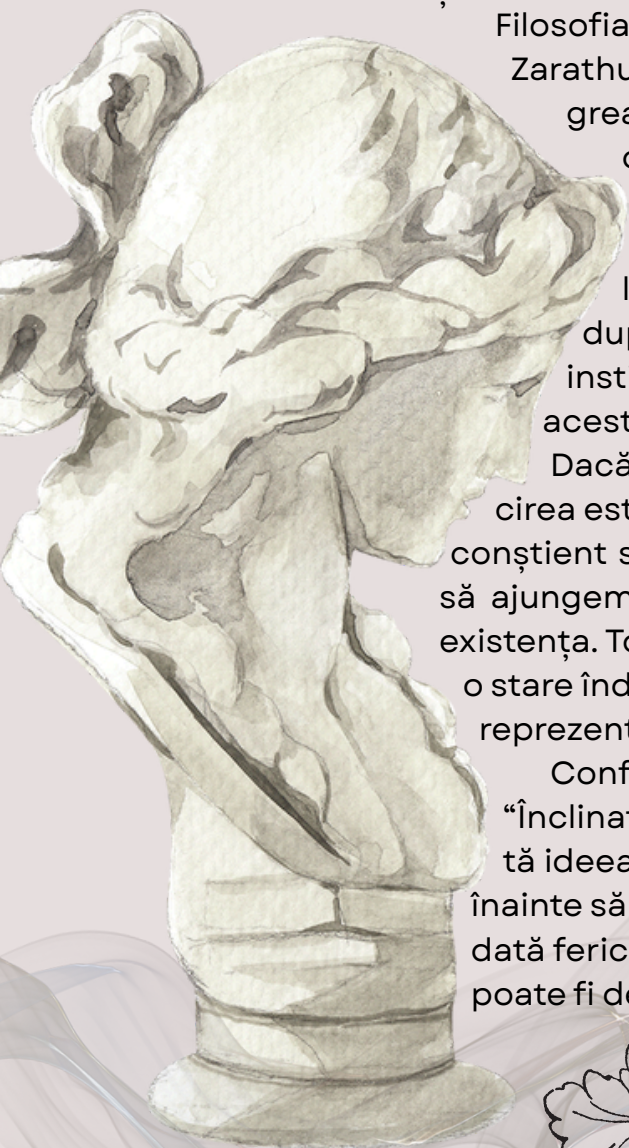
Vom explora aceste teme atât dintr-o perspectivă apolinică, bazată pe rațiune și echilibru, cât și din cea dionisiacă, dominată de pasiune și haos. Inspirându-ne din filosofia lui Nietzsche, vom încerca să răspundem la întrebarea fundamentală: este mai bine să trăim într-o realitate crudă sau într-o iluzie care ne oferă alinare?

În afirmația „Pe cei ce se aseamănă mai mult, iluzia îi minte mai frumos; căci cea mai dificilă de trecut este prăpastia cea mai îngustă”, Nietzsche ar dori să evidențieze iubirea ca fiind iluzorie, chiar prăpăstioasă, bazându-se pe o aparentă asemănare care face posibilă compatibilitatea dintre persoane. Astfel, se remarcă oglindirea celui alt în sine însuși, fapt ce creează o apropiere între persoane, dar și o înstrăinare de noi înșine.

Filosofia lui Nietzsche, cu precădere „lucrarea” Așa grăit-a Zarathustra, utilizează figuri simbolice regăsite în mitologia greacă, printre ele numărându-se Apollo și Dionysos, cele două firi ale omului. Apolinicul, urmașul convingerilor zeului-soare, a cărui lume estetică este înfățișată prin vis, este o entitate bazată pe rațiune, luciditate și echilibru, în timp ce dionisiacul, creat după asemănarea cu zeul vinului, este dominat de instinct, dezechilibru și violență, iar lumea estetică a acestuia este beția.

Dacă privim dintr-o perspectivă ontologică a lumii, fericirea este o chemare permanentă a omului. Fie că o facem conștient sau nu, inevitabil tindem să ne dorim să fim fericiți, să ajungem la acea împlinire sufletească ce ne desăvârșește existența. Totuși, această fericire poate fi, uneori, doar o iluzie, o stare îndepărtată ce pare că transcende lumea materială, reprezentând un ideal imposibil de atins.

Conform lui Michel de Montaigne, în eseu intitulat „Înclinațiile noastre ne poartă dincolo de noi”, este explorată ideea lui Solon cum că „nimeni nu poate fi socotit fericit înainte să moară”; în viziunea aristotelică, omul nu este niciodată fericit atunci când este ceea ce este, din moment ce nu poate fi decât atunci când nu mai este.

Deși în iluminism se pleda pentru drepturile inalienabile ale omului, susținute de John Locke – printre care și căutarea fericirii –, este ironic că ea ne surprinde, cel mai adesea, atunci când încetăm să o mai căutăm.

Fericirea dorită cu disperare încetează să mai fie fericire; devine, în schimb, încercarea perpetuă de a prelungi o stare de mult încheiată, care ajunge să ne facă mai mult rău decât bine. De ce, atunci, să ne străduim să o găsim? Mai înțelept ar fi să ne trăim viața fără să ne agățăm de ea, iar atunci când fericirea ne bate la ușă, să îi deschidem fără a ne aștepta să dureze prea mult. Viața noastră nu este doar fericire – pe parcursul unei zile experimentăm mai multă tristețe decât bucurie; și este firesc să fie așa, pentru că doar prin contrast putem recunoaște insulele de lumină dintr-o mare de întuneric. Care ar mai fi rostul fericirii dacă aceasta ne-ar eclipsa complet existența?

Fericirea este des asociată cu iubirea și viceversa. Însă iubirea, prin frenezia ei, înseamnă să i te conformezi, să i te supui unei alte persoane; să-i oferi tot ce ai fără să te aștepti să primești ceva în schimb, să pui mai presus fericirea celuilalt, în detrimentul propriei fericiri. Astfel, ajungem la o iubire pură, necondiționată și eternă care ne aruncă în iluzia fericirii.

Fericirea și iubirea sunt iluzii, deoarece, cu cât ne asemănăm mai mult cu alți oameni, cu atât ne înstrăinăm mai mult de noi, de sinele interior. Deci care mai e scopul nostru? Să ne avântăm în iluziile asemănării și ale iubirii, care ne promit fericirea sau să rămânem ancorați în realitatea care nu e mereu perfectă?

Totuși, această iluzie ne face umani; această iluzie care nu ne dă pace ne dă speranța de a trăi, căci mulți dintre noi visează să trăiască o iubire eternă, care, deși poate părea iluzorie, în același timp, ar garanta fericirea individului.

Oricine are dreptul să viseze la o iubire eternă. Și, până la urmă, ce e iubirea? Ar trebui să urmărim spusele lui Platon, cum că fiecare suflet a fost împărțit și acum este captiv în două corpuri ce așteaptă să se întregească pentru a-și găsi celălalt sine care îi aparține?
(Mitul androginului).

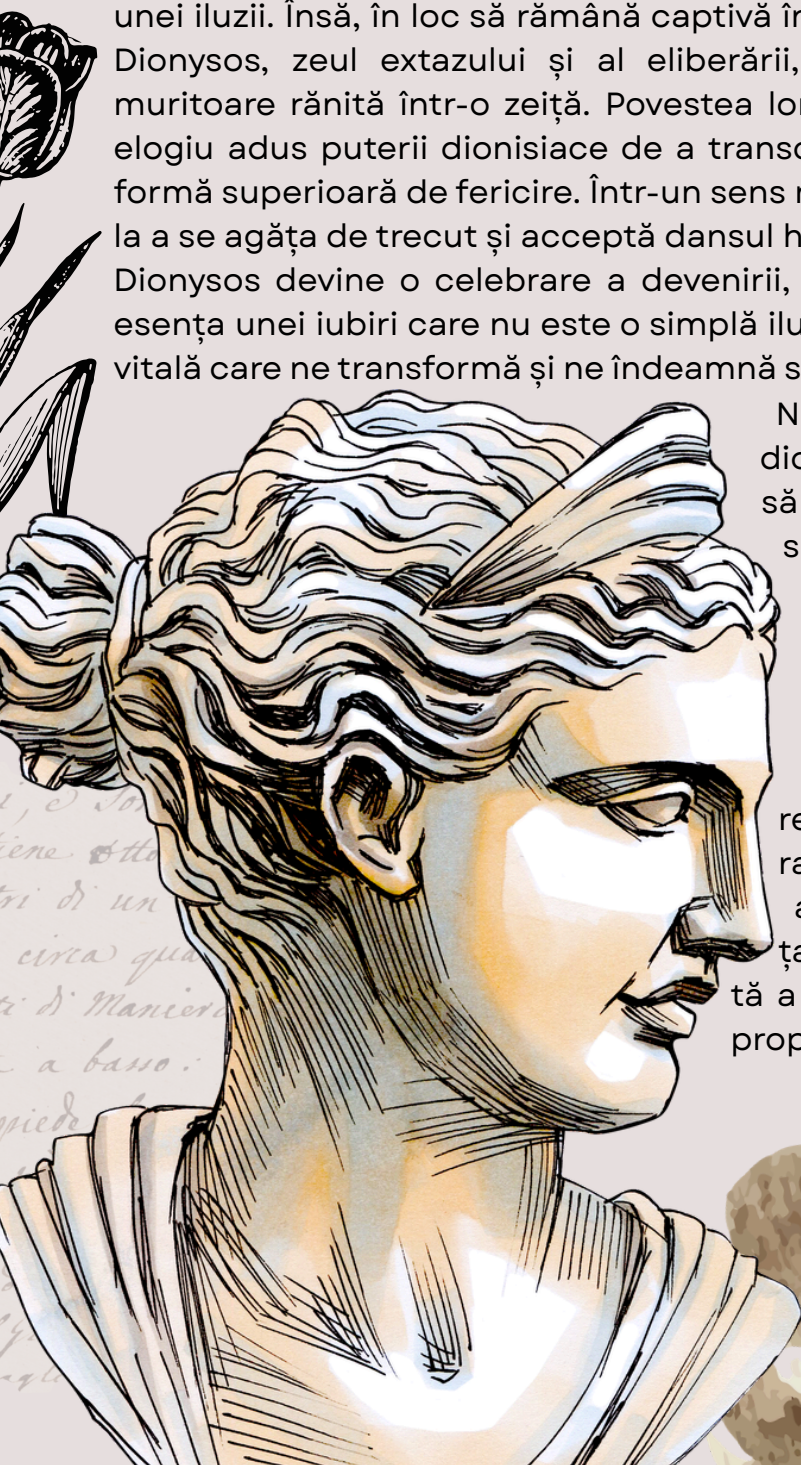
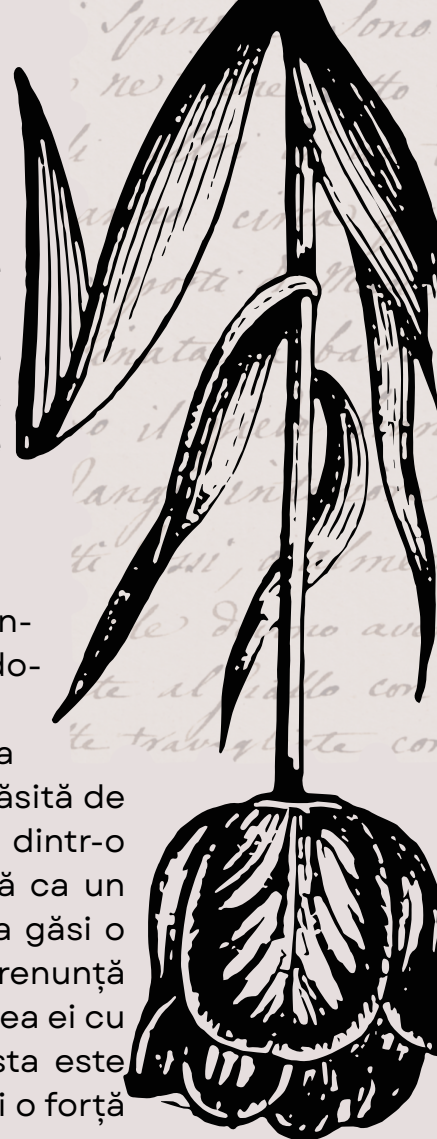

Oamenii se hrănesc cu iluzia iubirii și asta nu este întotdeauna rău. Devine de-a dreptul dezastruos atunci când încetează să existe. Prăpastia abisală începe atunci când ne hrănim fericirea doar cu amintiri de mult apuse, dar care ne fac să ne dorim să trăim încă o dată acele sentimente intense care au adus apogeul fericirii noastre. În loc să trăim prezentul, ni-l consumăm tânjind după fericiri trecute (ca în adagiul latin: Et in Arcadia ego!).

Mitul lui Dionysos și al Ariadnei oferă o perspectivă fascinantă asupra relației dintre iubire, iluzie și renaștere. Ariadna, abandonată de Tezeu pe insula Naxos, după ce l-a ajutat să învingă Minotaurul, simbolizează suferința unei iubiri trădate, prăbușirea unei iluzii. Însă, în loc să rămână captivă în disperare, ea este găsită de Dionysos, zeul extazului și al eliberării, care o transformă dintr-o muritoare rănită într-o zeiță. Povestea lor poate fi interpretată ca un elogiu adus puterii dionisiace de a transcende durerea și de a găsi o formă superioară de fericire. Într-un sens nietzschean, Ariadna renunță la a se agăța de trecut și acceptă dansul haotic al vieții, iar iubirea ei cu Dionysos devine o celebrare a devenirii, nu a posesiei. Aceasta este esența unei iubiri care nu este o simplă iluzie menită să aline, ci o forță vitală care ne transformă și ne îndeamnă să trăim fără regrete.

Nietzsche, în viziunea sa dionisiacă, ne-ar îndemna să acceptăm haosul vieții, să ne ridicăm deasupra iluziilor confortabile și să ne asumăm destinul tragic al omului care nu se mai minte pe sine.

Totuși, chiar și în gândirea sa radicală, el recunoaște că omul nu poate trăi doar prin rațiune și adevăr absolut - are nevoie de artă, de mit, de visare. Aceasta este esența „voinței de putere”: nu negarea completă a iluziei, ci transformarea ei într-o creație proprie, într-un ideal conștient asumat.

Din această perspectivă, iubirea și fericirea nu trebuie negate în totalitate, ci, mai degrabă, regândite. Ele nu sunt simple daruri ale sortii, ci construcții interioare care trebuie modelate și asumate conștient. Nu este vorba despre a te pierde într-o iluzie oarbă, ci despre a accepta că viața, în esența ei, este un amestec de realitate și ficțiune, de adevăr și vis.

În final, poate că adevărata fericire nu constă în căutarea ei obsesivă, nici în iluzia unei iubiri eterne, ci în echilibrul fragil dintre aceste extreme. Poate că nu trebuie să alegem între realitatea crudă și iluzia alinătoare, ci să învățăm să dansăm pe linia fină care le separă. Căci, în cele din urmă, omul nu este nici pur apolinic, nici complet dionisiac, ci o ființă paradoxală, oscilând între rațiune și pasiune, între luciditate și haos.

Bibliografie:

- Nietzsche, Fr., „Așa grăit-a Zarathustra”, Editura Humanitas, București, 2018
- Montaigne, M., „Eseuri - Cartea întâi”, Editura Humanitas, București, 2020
- Durant, Will, „Povestea filosofiei. Viețile și ideile celor mai importanți filosofi occidentali”, Editura Herald, București, 2020

ANDREEA HAG-SALEH

Clasa a XI-a H

MINCIUNI

Tot atât de lungă era ziua
și acum 20 de ani, nu?

Dar acum 50?

Dar 100? 200?

E îndeajuns?

Da! O zi de acum 200 de ani e îndeajuns de îndepărtată pentru a mă lăsa să îndrăznesc, să sper că poate era... altfel. Poate ziua era luuuungă. 40? Nu. Trebuie să fi avut măcar vreo 50 de ore. Noapte era? Era, era. Dar nu pentru somn, lumea atunci trăia, căci doar se știe că noaptea e ziua sufletului. Asta e! Asta aveau zilele alea... suflet!

Ia hai, gata! Prea m-am abătut de la subiect. Să lăsăm discuțiile inutile despre un trecut uitat. Hai să discutăm despre ceva mai recent, mai palpabil, iar cel mai palpabil lucru pe care îl am sunt amintirile.

A! nu ale mele, nu vă speriați! Ci ale părinților, ale bunicilor și ale altor persoane care sunt de neimaginat în ipostaza lor juvenilă. Tot ce spun ei despre perioada pe care o numesc „copilărie” este foarte clar o minciună. Una pe care trebuie să o cred de parcă nu e logic că toți acești indivizi nu s-au născut adulți și deja în grabă pentru locul de muncă la care s-au aflat dintotdeauna.

Dacă le-aș crede minciunile, ar trebui să-i ascult cum bat câmpii, povestind melancolic despre niște lumi în care ieșai pe afară cu oricine cât de devreme puteai și, cum nu era telefonul care să-ți spună ora, te întorceai acasă când nici dacă te propteai cu picioarele în pământ nu mai puteai ramâne, căci pe sus te luau ai tăi, dacă era nevoie, ca să te repatrieze cu sau fără voia ta.

De parcă ar fi adevărat...

Cine a mai auzit de copii care să stea, când ies afară, atât de aproape de casă, încât părinții să poată veni personal să îi revendice? Și cică, iarna, să meargă la colindat de dragul tradiției și al bucuriei lor, și nu pentru vreo recompensă.

Sau să le placă jocuri la care alergau de nu mai știau de ei și se piteau în fel și chip, pe sub mașini și prin copaci, totul dintr-o ambiție copilărească și fără vreo intenție clară, iar acest efort să nu vină pentru că a căzut curentul sau pentru că a mers copilul la bunicii la care nu e net sau pentru că și-o fi uitat telefonul în casă.

O, nu! Chipurile o făceau pentru că așa își doreau, ba cică se trezeau cu dorința și nerăbdarea de a ieși afară să se joace.

Sau auzi! Asta-i tare. Să stea uneori și toată ziua citind, copleșiți, zic ei, de lectură, iar când se văd cu cineva chiar să discute despre asta. Or mai fi și azi cazuri de mincinoși d-ăștia, care spun că toate amintirile despre care am vorbit sunt încă o realitate pentru unii. Sau care insistă că pe afară ai și alte lucruri de făcut decât să mergi prin mall sau cu prietenii prin parc, discutând vreo bârfă recentă în timp ce stai cu nasul în telefon.

Să mai alergăm noi? Da... dar numai pen-tru a prinde autobuzul ca să ajungem în vreun loc neimportant. Când or fi avut timp, mincinoșiiăștia de adulți, să le facă pe toate câte le spun ei? Să iasă afară, să citească, să trăiască atât. Vă zic eu! N-au avut, că doar nu avea ziua 60 de ore. Altfel, se vede clar că nu se adună, doar nu erau așa de

captivați de joaca lor, încât să uite să mănânce, ori de prânz, ori de seară, ori de ambele. Ce frumos ar fi să fie așa...

Păcat că minciunile astea vor muri odată cu autorii lor, iar minciunile noastre, cu noi. Căci cine o să ne creadă, pe noi, în viitor, că n-am fost așa de diferiți de părinții noștri și că tot ca noi vor fi și copiii noștri? Toți încercând să facem cât mai multe cu ce avem.

Cine o să ne creadă că ziua noastră nu avea doar 10 ore, la cât de puține făceam?

DAVID MUNTEANU
Clasa a X-a F

EROI FĂRĂ PELEGINĂ

Viața este un proces continuu de explorare și evoluție, o rețea complexă de relații interumane, de experiențe și provocări. Aceasta poate fi văzută drept o combinație abstractă între unele dintre cele mai puternice emoții: bucuria, tristețea, durerea resimțită după un eșec, dar și senzația de echilibru, liniște, împlinire. Fiecare individ își croiește propriul destin, luând decizii cu însemnătate sau mai puțin cugetate, toate acestea având ca scop final descoperirea sinelui și a sensului vieții. Timpul poate reprezenta un inconvenient, deoarece niciun individ nu cunoaște durata propriei povești de viață, astfel că fiecare moment trăit trebuie prețuit.

Consider că cea mai valoroasă calitate este aceea de a realiza legături profunde cu oamenii din jur, fie că sunt parte din familie sau străini.

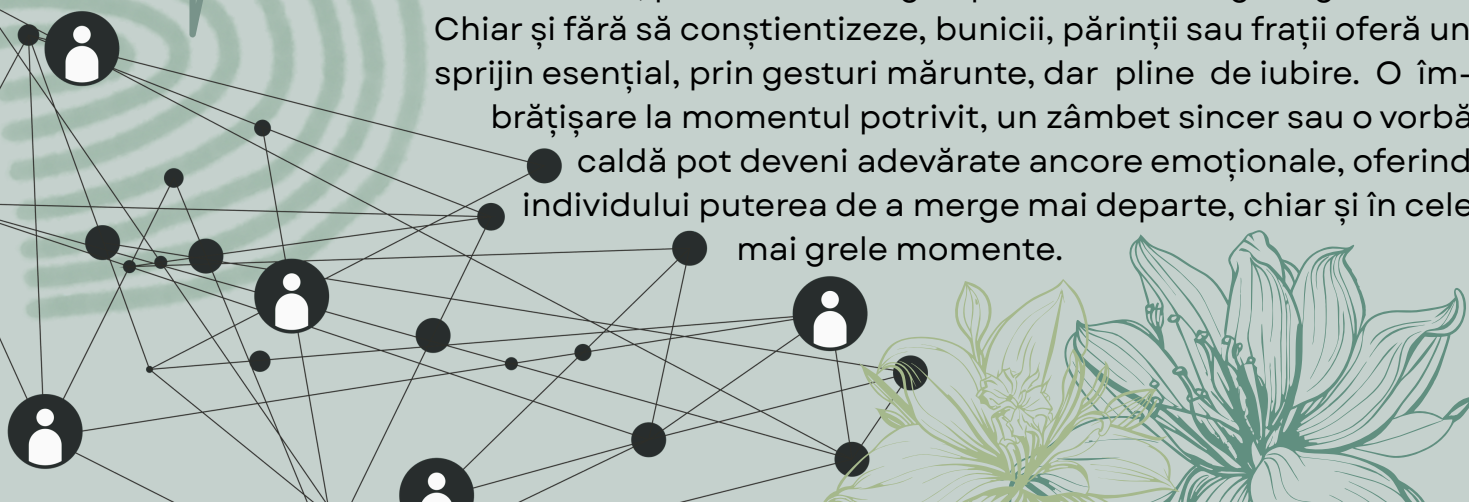
Deși fiecare individ deține controlul asupra propriului destin, există momente în care întâmpină dificultăți, este acaparat de situație, nu poate gândi limpede și găsi soluții. În aceste clipe, are nevoie de sprijin, alinare, un impuls de a-și

redobândi puterea interioară și de a trece peste greutate. Fără ca măcar să ne dăm seama, viața poate fi influențată de persoane care, printr-un simplu gest, pot schimba șirul întâmplărilor. Nu toți salvatorii poartă armuri speciale, unii se ascund sub înfățișare umană. Uneori, doar cu o privire caldă sau niște vorbe înduioșătoare, un suflet care are nevoie poate fi salvat, în timp ce în mintea lui apar noi gânduri pozitive.

Pe de o parte, sprijinul și salvarea vin, de cele mai multe ori, din partea oamenilor apropiați. De când se naște și până la maturitate, individul este vegheat și protejat de familie, de cei care îi cunosc în profunzime personalitatea, temerile și visurile. Într-o lume marcată de incertitudini, persoanele dragi reprezintă un refugiu sigur.

Chiar și fără să conștientizeze, bunicii, părinții sau frații oferă un sprijin esențial, prin gesturi mărunte, dar pline de iubire. O îmbrățișare la momentul potrivit, un zâmbet sincer sau o vorbă caldă pot deveni adevărate ancore emoționale, oferind individului puterea de a merge mai departe, chiar și în cele mai grele momente.

Brad Henry afirmă că: „Familia este busola care ne ghidează. Este inspirația de a ajunge la mari înălțimi și mângâierea atunci când ne clătinăm”. Acest citat evidențiază rolul crucial pe care îl joacă cei dragi în viața unui om și felul cum pot schimba percepția lui asupra propriilor gânduri, redându-i încrederea în sine.

Este dovedit prin studii că toți copiii crescuți într-un mediu afectuos, în care au parte de sprijin și iubire constante, dezvoltă o mai mare rezistență în fața provocărilor vieții. Părinții și bunicii, prin eforturile zilnice, nu asigură doar resurse materiale, ci și susținere, siguranță și motivație necondiționată. La fel se întâmplă și în cazul fraților, care pot influența în bine, fiind un model.

Un exemplu literar relevant este romanul „Singur pe lume” de Hector Malot, prin relația puternică dintre Vitalis și Rémi. Deși bătrânul nu îi era tată biologic, devine un adevărat protector, îngrijindu-l, educându-l și oferindu-i afecțiunea necesară pentru a se dezvolta armonios. Fără să conștientizeze, Vitalis devine pilonul central în viața băiatului, ajutându-l să-și găsească locul în lume. Acest fapt accentuează ideea că familia nu este definită de legăturile de sânge, ci de oamenii care aleg să ofere sprijin necondiționat și o modalitate de „salvare”.

Pe de altă parte, salvarea poate veni și din partea necunoscuților, care, printr-un simplu gest, pot avea un impact puternic asupra vieții unui om. Uneori, o întâlnire cu cineva poate oferi claritate într-un moment de confuzie sau poate aduce alinare într-o perioadă dificilă. Un zâmbet sincer, o vorbă plină de empatie sau un act de generozitate pot reda speranța și încrederea în sine, reamintind individului că nu este singur. Fabulistul Esop spunea că „Un act de bunătate, oricât de mic, nu este niciodată irosit.” Această afirmație subliniază ideea că fiecare gest altruist, indiferent de dimensiunea sa, poate avea un impact nebănuțit asupra celor din jur. Oamenii care oferă sprijin, fără să-și dea seama, devin adevărați salvatori ai sufletului, transformând un moment de slăbiciune într-o lecție de încredere și curaj.

De multe ori, un necunoscut poate deveni o sursă de inspirație sau un ghid în momentele în care totul pare lipsit de sens. O conversație sinceră purtată la momentul potrivit poate oferi noi perspective, ajutând individul să își regăsească direcția. Mai mult decât atât, salvarea nu presupune întotdeauna soluții concrete, ci poate veni sub forma unei prezențe liniștitoare, care transmite înțelegere și siguranță.

Într-o lume în care mulți oameni sunt preocupați de propriile probleme, un simplu moment de atenție acordat altuia poate face diferența. Un exemplu elocvent din realitate este oferit de Juan Mann, un australian care a început campania „Free Hugs” în 2004, în Sydney, oferind îmbrățișări trecătorilor, ca un gest de bunătate anonimă. Deși părea un gest simplu, acesta a declanșat un val global de solidaritate și de căldură umană, demonstrând că un gest de afecțiune, chiar și din partea unui străin, poate avea un impact emoțional puternic asupra celor care se simt singuri sau descurajați.

Astfel, un act de bunătate spontan a devenit un simbol al conexiunii umane și al sprijinului necondiționat. Un alt exemplu care evidențiază impactul profund al unui necunoscut asupra destinului unui individ se regăsește în romanul „Marile speranțe” de Charles Dickens. Protagonistul, Pip, un băiat sărac și orfan, întâlnește într-o seară un deținut evadat, Abel Magwitch. Deși speriat, Pip îi oferă hrană și o pilă pentru a-și rupe lanțurile, fără să știe că acest gest, aparent nesemnificativ, îi va schimba întreaga viață. Ani mai târziu, Pip descoperă că binefăcătorul său misterios, cel care i-a finanțat educația și i-a oferit șansa unei vieți mai bune, nu este un nobil bogat, așa cum credea, ci chiar Magwitch. Această revelație subliniază ideea că un act de bunătate, făcut fără a aștepta ceva în schimb, poate avea consecințe neașteptate și poate influența profund atât viața celui care ajută,

cât și a celui ajutat. Astfel, romanul demonstrează că, uneori, salvarea vine din partea unui necunoscut, schimbând cursul vieții în moduri nebănuite.

În același timp, salvarea poate veni și prin artele vizuale, literatură sau muzică, domenii care au puterea de a oferi alinare, inspirație și refugiu emoțional. De-a lungul timpului, artiștii, scriitorii și muzicienii au reușit, prin operele lor, să atingă sufletele oamenilor, să le ofere speranță și să le aline suferințele. Fie că este vorba despre o carte care ne face să ne simțim înțeleși, o melodie care ne învelește sau un film care ne schimbă perspectiva asupra vieții, arta a demonstrat că poate deveni un adevărat sprijin în momentele de cumpănă. Un exemplu relevant în acest sens este „Jurnalul Annei Frank”. Deși autoarea sa, o tânără evreică ascunsă în timpul Holocaustului, nu și-a imaginat vreodată impactul pe care îl va avea asupra lumii, cuvintele ei au inspirat generații întregi.

Prin paginile sale, Anne transmite o lecție de speranță și rezistență într-un context de teroare și suferință. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, ea găsește motive să creadă în frumusețea vieții, iar această viziune a oferit alinare și inspirație pentru milioane de cititori. Jurnalul său nu doar că documentează ororile războiului, ci devine și un simbol al speranței, demonstrând că, indiferent de cât de grele sunt vremurile, umanitatea și optimismul nu trebuie pierdute.

Astfel, Anne Frank, fără să știe, a devenit un sprijin pentru oameni din întreaga lume, demonstrând că o carte poate salva suflete și poate da sens unor existențe tulburate.

Totodată, muzica joacă și ea un rol esențial în alinarea emoțională a oamenilor. O melodie potrivită poate deveni un refugiu, un mod prin care ne regăsim echilibrul interior și ne simțim mai puțin singuri.

Un exemplu elocvent este trupa Coldplay, care a primit mii de scrisori din partea fanilor mărturisind că piesa „Fix You” i-a ajutat să depășească momente dificile, fie că era vorba despre pierderea unei persoane dragi, depresie sau anxietate. Versurile emoționante și melodia încărcată de sensibilitate au reușit să creeze o conexiune profundă cu ascultătorii, demonstrând că muzica poate avea un impact terapeutic asupra sufletului omenesc. Aceasta nu este doar o formă de divertisment, ci un limbaj universal al emoțiilor, capabil să ofere sprijin în cele mai grele clipe.

Prin urmare, viața fiecărui individ este marcată de interacțiuni și de experiențe care modelează parcursul său, iar salvarea poate veni în cele mai neșteptate moduri. În momentele de cumpănă, familia rămâne cel mai important sprijin, oferind iubire necondiționată, siguranță și stabilitate. Totodată, există momente în care necunoscuți ajung să joace un rol crucial în viața cuiva, demonstrând că empatia, bunătatea și solidaritatea umană sunt forțe puternice, capabile să aducă alinare și să schimbe direcția unui individ.

Nu în ultimul rând, arta, indiferent de forma sa, are o putere incredibilă de a salva suflete. În final, ceea ce contează cu adevărat este capacitatea de a recunoaște aceste surse de ajutor și de a le valorifica, fiecare individ învățând că, indiferent de greutate, există întotdeauna o cale de a merge înainte.

DIANA NICOLETA STĂNIȘOARĂ

Clasa a XI-a D

REDACTORI:

ALEXANDRA MARIA IONICĂ, clasa a XI-a B
ADRIAN RAUL TINCA, clasa a X-a F
SEBASTIAN BUCUR, clasa a XI-a F
DIANA NICOLETA STĂNIȘOARĂ, clasa a XI-a D
DEEA MARIA SÎRCA, clasa a X-a E
BIANCA ALEXE, clasa a XI-a D
ANDREEA HAG-SALEH, clasa a XI-a H
DAVID MUNTEANU, clasa a X-a F

PROFESORI ÎNDRUMĂTORI:

ALEXANDRA BURUEANĂ
IULIANA BĂIAȘU
MARIA-CAMELIA ISPAS

PROFESORI COLABORATORI:

LIANA PAVEL
MIHAELA COLDEA
DANINA-ADRIANA GRIGORESCU

CORECTURĂ ARTICOLE:

Prof. MARIA-CAMELIA ISPAS

GRAFICĂ:

ANNE COLIBEL, clasa a X-a G
ADELA VÎRCAN, clasa a X-a G

COORDONATOR:

Prof. FLORENTINA CRISTEA

COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”

www.basarab.ro

*„...adevăratele comori se
află dincolo de uși.*

*Deschideți-le
și pășiți!”*

